

JEANNE RYAN

NERVE

T'atreveixes a jugar?

JEANNE RYAN

**NERVE
NERVE**

Capítol 1

SÓC LA NOIA ENTRE BAMBOLINES. Sí, tal com sona. Però tan bon punt s'alci el taló, a punt de començar el segon acte, tindrè quaranta minuts per matar el temps, res de canvis de vestuari, ni maquillatges llevat que algun actor necessiti algun retoc ràpid. Respiro fondo. La nit de l'estrena les coses han anat bé, i això em preocupa. A les estrenes sempre hi ha alguna cosa que surt malament. És tradició.

Dubto entre anar al camerino de les noies, on es parlarà de nois, o quedar-me al passadís, on me'n puc trobar un de cara, bé, vaja, un de concret. I tenint en compte que al noi en qüestió li toca parlar d'aquí a deu minuts, opto per quedar-me al passadís i em trec el mòbil tot i que la senyoreta Santana, que dirigeix l'obra, ens ha amenaçat de mort si els encenem durant la funció.

Res de nou a la pàgina del SócJo. No és gens estrany, tenint en compte que la majoria dels meus amics o bé són a l'obra o entre el públic que ha vingut. Hi penjo un missatge:

ENCARA QUEDEN ENTRADES X LES DUES ÚLTIMES FUNCIONS. VA, COMPREU-NE UNA SI NO ÉS QUE SOU AQUÍ!

Apa, ja està, acte cívic complert.

Juntament amb el missatge afegeixo una fotografia que he fet d'abans de l'actuació. Hi sortim la meva millor amiga, la Sydney, protagonista de l'obra, i jo. Semblem els oposats dels llibres infantils: ella, una Barbie rossa de Hollywood que s'alça imponent al meu costat. I jo, la nina retro Blythe, de pell pàl·lida, cabells castany fosc i ulls massa grans per la meua cara. Però com a mínim l'ombra d'ulls metàl·lica que he fet servir del maletí de maquillatge fa que semblin més blaus que no són.

M'apareix un anunci de Custom Clothz a la pantalla que em promet que amb els seus nous vestits d'estiu estaré espectacular. La roba d'estiu, a Seattle, pertany al món dels somnis, sobretot al mes d'abril, però hi ha un vestit llarg de color lila claret que és massa bonic per poder-m'hi resistir o sigui que penjo una fotografia meua i ompló les meues mides. Alçada: un metre seixanta-quatre. Pes: quaranta no sé què. Mentre decideixo quines mides més posar-li, sento una rialla coneguda que ve del camerino dels nois que tot seguit es materialitza en forma del seu creador, en Matthew. Se'm planta al costat de tal manera que les nostres espatlles es toquen, bé, vaja, la meua espatlla li frega els bíceps de jugador de futbol americà.

M'acosta la boca arran d'orella.

—Setanta-cinc C, oi que sí?

Ostres! Però com ha pogut llegir el meu mòbil tan de pressa? L'aparto perquè no el vegi.

—I a tu què t'importa? —A més, diguem que és més aviat una 70B, sobretot aquesta nit, amb aquests sostenidors finets que no fan miracles.

Ell riu.

—Però si estaves a punt de fer-ho públic a uns desconeguts, per què no m'ho hauries de voler dir a mi?

Apago el mòbil.

—Només és per a un anunci, no és per a cap persona.

Se'm gira de cara i recolza les mans a la paret, a banda i banda de la meva cara.

—Au, va. Que m'agradaria veure't amb aquest vestit —em diu amb aquella veu vellutada que sembla que t'estigui fent còmplice d'un secret.

Em passo el braç darrere l'esquena.

—De veritat? —Em surt una veu que sona com un grinyol comparada amb la seva—. Doncs que bé.

Fica la mà darrere meu i m'agafa el mòbil dels dits.

—O potser amb alguna cosa més... ja saps, més còmoda. —Se'm torna a col·locar al costat, toca la pantalla i puja una foto de la meva cara a un cos que només porta un conjunt de llenceria blanca. Els pits semblen molt més grans que els de veritat, tirant cap a la D.

Noto una escalfor que se m'enfila pel clatell.

—Quina gràcia. I per què no en fem una de tu, ara? Es comença a descordar la camisa.

—Jo et faig de model aquí mateix, si ho prefereixes.

Noto l'aire irrespirable del passadís. M'escuro la veu.

—Mmm... no et pots treure la disfressa, val més que de moment ens limitem al tu virtual, no? —Ostres, puc sonar més avorrida?

Els ulls li brillen més verds que de costum.

—Cap problema, després que hàgim acabat de jugar a vestir la Vee virtual.

Ens posem l'un al costat de l'altre ben junts mentre ell escull diferents combinacions i biquinis. Cada cop que li intento prendre el mòbil ell riu i me l'agafa de nou. Canvio de tàctica, fent-me la desmenjada. I gairebé funciona quan el sorpren amb un moviment força ràpid. No he estat prou ràpida per agafar-li el mòbil, però si més no he canviat la pantalla i he pogut tancar la pàgina de la roba. Ara surt un anunci del joc nou, aquell que es diu NERVE, que no és res més que una versió de «veritat o penyora», sense la part de la veritat. A sota del bàner on hi diu MIRA

QUI HI JUGA! hi surten tres fotografies en miniatura de nanos que completen una sèrie de missions.

En Matthew alça les celles.

—Ei, mirem aquesta paia que accepta el repte de fer veure que roba en una botiga.

Inclina el mòbil per tal que puguem veure el vídeo d'una noia amb molts pírcings que s'entafora una pila d'ampolletes d'esmalt d'ungles dins uns pantalons de camuflatge. Mmm... encara que només ho faci de broma, em sembla un crim ficar-se productes dins dels pantalons d'aquesta manera. A més, com pot passar pel detector de metalls de l'aeroport amb tantes agulles imperdibles cosides a la mandíbula? I ben bé com si m'hagués llegit el pensament, es gira de cara a la càmera i alça el dit del mig. El zoom se li acostava a les faccions de llop i noto les espatlles encarcerades. Fa una ganyota burleta i surt de la botiga cap al pàrquing de fora, on fa servir l'esmalt vermell per dibuixar-se tres X al front.

El vídeo s'apaga i en Matthew clica a sota per donar a la noia una puntuació de quatre sobre cinc.

—Com a molt jo li hauria donat un tres. El repte consistia a fer veure que robava en una botiga i no a robar de veritat —dic—. S'ha de ser idiota per filmar-se mentre es comet un delicte.

Ell riu.

—Au, va. Que s'han de tenir pebrots, per fer-ho. A més, qui se suposa que es queixarà si ha anat més enllà del que li han demanat? Estaria bé veure-la quan facin el programa en directe.

—Ostres, doncs no en diguis res a la Sydney. Es moria de ganes de presentar-se al joc d'aquest mes, però coincideix amb l'última funció de l'obra.

—Què, no en té prou amb ser la protagonista aquí?

Em moc inquieta. Malgrat que a la Sydney li faig broma amb tot això de ser una diva, no penso dir-ne mal darrere seu.

—Actuar a l'obra de l'escola no et fa guanyar super-premis.

Ell s'arronsa d'espatlles i torna al mòbil.

—Ei, mira aquest vídeo d'aquest tio que deixa que el seu gos li begui sopa de la boca.

—Quin fàstic.

Però en Matthew li dóna cinc punts igualment. I tan bon punt ha votat surt un anunci:

PENJA UN VÍDEO TEU PER ENTRAR A LA COMPETICIÓ DELS JOCS EN DIRECTE D'AQUEST DISSABTE. ENCARA HI ETS A TEMPS!

Em tempta amb el mòbil davant la cara.

—N'hauries de fer un, petita Vee.

—Perdona, et recordo que dissabte t'haig de maquillar.

—Em refereixo a fer un d'aquests reptes preliminars perquè sí. I si per aquelles coses t'escullen per al joc en directe, et pot substituir algú aquí.

És obvi que està convençut que no m'escolliran ni per casualitat i que encara que fos així, qualsevol podria substituir-me per empastifar-los la cara amb una miqueta de maquillatge. De cop i volta noto com si em fes petita.

M'estiro la faldilla.

—Per què m'hi hauria de molestar? A més, no hi jugaria mai als que fan en directe. —El mes passat, la primera vegada que van fer el joc, ens vam reunir a casa meva amb els amics i tothom va col·laborar per poder veure els jocs en directe. Ser Observador va ser força emocionant, però ¿i pels jugadors aquells de la ronda del Gran Premi de la Costa Est que es van passar mitja hora amb els dits dels peus aferrats a la vora del terrat d'un edifici? Sí, home! Gràcies, però no.

En Matthew toca un parell de botons de la pàgina de NERVE.

—Mira, una llista de reptes que podries intentar fer: menjar amb les mans en un restaurant de luxe, anar en una botiga de queviures exòtics i demanar testicles de...

—Que no penso acceptar cap repte!

Tecleja no sé què al meu mòbil.

—Ja ho sé, que no. Jo només et prenc el pèl perquè fa molta gràcia quan et poses vermella.

La Greta, l'encarregada de l'attrezzo, ve corrents de darrere l'escenari i li dóna uns copets al braç.

—Dos minuts i entres.

Em torna el mòbil i ja és tres metres més enllà quan m'adono que m'ha canviat l'estat del SócJo de «sense lligams» a «la cosa promet». El cor em fa un bot. Tot i que encara queda mitja hora perquè s'abaixi el teló, el segueixo cap als laterals. Ell avança sota la llum del focus i es col·loca al davant de tot de la part esquerra de l'escenari, al costat de la Sydney, on xerraran, es barallaran, es faran petons i cantaran fins que s'acabi la funció.

Ara per ara és la Sydney qui domina l'escenari, espectacularment il·luminada, com envoltada d'una aurèola. Em sento orgullosa en veure la preciosa imatge que li he creat, tot i que evidentment he dedicat molt més temps a en Matthew, repassant-li la cara amb una dedicació obsessiva. A més de sis metres de distància, el raig de llum que li il·lumina aquests ulls verds fa que em tremolin els genolls i tot.

Em passo la mitja hora següent recitant el diàleg dels actors fins que arribem a l'escena final, amb els dos amants units. En Matthew agafa la cara a la Syd amb totes dues mans i els seus llavis es toquen eternament en forma de petó. Un segon. Dos. Tres. Em mossego el llavi mentre intento apagar la fiblada de ràbia que sento per dins, tot i que la Syd m'ha insistit que en Matthew és molt menys del que sembla. La Sydney sempre es pensa que sap el que em convé.

La resta d'actors s'uneixen als enamorats per cantar l'úl-

tima cançó i jo faig córrer el teló. Com que saludaran el públic des del prosceni, la meva feina dalt de l'escenari s'ha acabat i vaig cap als camerinos a recollir el vestuari. El de les noies fa olor de laca i hi ha un ram de roses vermelles enormes al bell mig del tocador. Miro la targeta. Per a la Syd, evidentment. Al cap d'uns minuts, ella i la resta d'actrius arriben rient, embriagades de felicitat.

Abraço la meva millor amiga de manera instintiva.

—Has estat genial. Ei, mira què t'han enviat.

Deixa anar un xiscler i mira la targeta. Fa uns ulls com unes taronges.

—Un fan anònim.

Em vénen ganes de deixar anar un gemec patètic davant d'una tàctica tan òbvia.

—Anònim per dos minuts, abans no se't presenti aquí reclamant ser-ne l'autor.

Ensuma les flors i somriu, està acostumada a aquest tipus d'atenció.

—Has pogut fer que canviïn d'opinió els teus pares sobre aquesta nit?

Se'm fa un nus a l'estómac.

—No, però com a mínim em deixaran sortir de la presó per la festa de cloenda. —Després de cinc mesos de seguir les seves normes religiosament, els he convençut que ja em toca una mica de llibertat. Serà el primer cop que podré sortir amb els meus amics, tret que es comptin les vegades que he sortit per fer coses de l'obra o per anar a estudiar a la biblio, des de l'«incident», que va ser només això, un incident que es van imaginar els meus pares. Ja seria hora que es creguessin el que els he dit mil vegades.

—Doncs aleshores jo tampoc no hi vaig —fa la Syd. Li dono un copet al braç.

—Però què dius? Et mereixes una bona festa. Tu només intenta no emborratxar-te gaire i no acabar amb unes

ulleres enormes sota els ulls; les meves habilitats maquilladores encara no poden cobrir segons què.

Es descorda els llaços de la cotilla.

—N'estàs segura? D'això de la festa, vull dir. Confio en les teves habilitats maquilladores al cent per cent.

L'ajudo a desfer-se les cintes del darrere.

—I tant. Ja m'ho explicaràs. O encara millor, fes fotos i penja-les, d'acord?

Quan ella i les altres s'han canviat de roba, recullo el vestuari i comprovo si hi ha cap peça tacada o que s'hagi de planxar abans de l'actuació de demà. La Sydney m'abraça una altra vegada abans de marxar amb la Greta i la resta del grup.

Al cap d'uns minuts apareix en Matthew per la porta.

—Com està la preciosa Vee?

Tot i que em noto un pessigolleig a l'estómac m'intento comportar com si res i em dedico a estudiar els punys d'una jaqueta de pota de gall.

—Doncs molt bé. —¿A qui li cal anar de festa quan puc estar una estona amb ell abans no em toqui tornar a casa? Potser sí que el meu estat promet, potser sí...

—Aneu a casa l'Ashley, la Syd i tu?

—La Syd sí, jo no puc.

—Encara estàs castigada? Ostres, nena, doncs a veure si estudies més. —Ell, com la majoria dels meus amics, es pensa que el fet que els meus pares siguin tan estrictes és per culpa de les notes. La Syd és l'única que sap la veritat.

—Com a mínim em deixen anar a la festa de cloenda. Fins a mitjanit. —Potser si escampo la notícia de la meva imminent llibertat, en Matthew m'ajudarà a trobar maneres de gaudir-ne dissabte.

Assenteix mirant cap a les roses.

—Ja ha descobert de qui són?

Em quedo de pedra.

—Com ho sabies que eren anònimes?

Em fa l'ullet.

—Tinc els meus contactes. Ens veurem demà. —Mou el cap lleugerament, em mira de cap a peus i afegeix—: Mmm... ets massa maca per estar sempre darrere el teló. —I se'n va.

Ja està? Amb l'oportunitat que teníem per estar sols, va i toca el dos? Torno a tenir un nus a l'estómac. A més, què li importaven les flors? Intento no treure conclusions, però no em puc estar de repassar les diferents possibilitats. Potser té algun amic que està penjat de la Sydney i en Matthew es dedica a recollir-li informació. Però el fet és que li he notat un to de veu un pèl dubtós, vulnerable. I si les flors fossin d'ell? Sí, és veritat, són la parella protagonista, però vaja... Com a únic consol penso que si ha estat en Matthew qui li ha comprat les roses a la Sydney, ella ni s'ha molestat a portar-les a casa.

Serro les dents i em trec una clau petita de la bossa per obrir l'armariet on hi ha desada l'arma secreta de qualsevol director de vestuari: un vaporitzador amb vodka i aigua. És una barreja barata que deixa les disfresses com noves. La senyora Santana em va repetir mil vegades que no havia deixat mai que cap alumne fes servir l'ampolla sense la supervisió d'un professor. Com a mínim és confortant saber que hi ha un adult que sí que em té prou confiança, però si el pare i la mare ho sabessin, segur que li farien perdre la feina.

Sento unes passes que s'acosten i en Tommy Toth, que és qui va dissenyar els escenaris i s'encarrega de tota la part tècnica, treu el cap per la porta del camerino.

—Ha estat genial, no, aquesta nit?

Ruixo un vestit molt carregat i un pèl pudent amb l'esprai.

—Sí, ha anat superbé. Ni mig entrebanc.

—Els altres ja han marxat tots. Quan acabis t'acompanyaré al cotxe. —Si hi hagués un premi per als pares que

tenen el fill més educat, segur que els d'en Tommy se l'endurien cada vegada. Quan anàvem a cinquè a en Tommy i a mi ens va tocar fer de control del trànsit, i ell sempre s'oferia a carregar els senyals de l'estop. I així, sempre.

Surto del camerino de les noies i vaig cap al dels nois a retocar-los el vestuari.

—No cal, el tinc aquí mateix.

Em segueix.

—Estàs bé?

Agafó uns pantalons d'en Matthew que ha deixat al respalller d'una cadira.

—Sí, sí. Només és que ha sigut una setmana molt moguda.

Alça els braços amunt.

—Ja ho pots ben dir. Entre tu i jo portem gairebé totes les feines tècniques.

Exacte. El punt de suport, som. Però no rebem ni mig aplaudiment. Ni roses. Pestanyejo, tinc els ulls secs i me'l miro.

—Ho has fet molt bé, Tommy. Ningú no hauria sabut crear uns escenaris com aquests. —Passem d'un poble afganès destrossat per les bombes a un local nocturn de Tòquio en un minut. Fem una obra multicultural.

S'arronsa d'espatlles.

—Au, va, no siguis tan modest. Et mereixes tants aplaudiments com els actors.

—No ser dalt de l'escenari també té els seus avantatges. Alço les celles i me'l miro incrèdula.

—Digue-me'n un.

—La intimitat.

Em poso a riure, però em surt una mena de ronc gemegós.

—I això és un avantatge?

Es torna a arronsar d'espatlles. Mentre acabo de retocar el vestuari, sento el mòbil que em vibra. Me'l trec i veig un

missatge de la meva mare que em recorda que sigui a casa abans de quaranta minuts. Deixo anar un sospir. Ai, la corretja que m'estira... Quan esborro el missatge veig que en Matthew m'ha deixat l'enllaç de NERVE obert. El joc al qual ell sabia que jo no m'apuntaria.

Em giro de cara a en Tommy.

—Tu creus que sóc atrevida?

Fa un pas endarrere.

—Mmm... atrevida? No ho sé. Però tens molt de carisma. Recordes el primer any d'institut quan vas inventar-te una nova lletra per a la cançó de l'escola?

I això és la millor cosa per la qual se'm coneix? Una lletra ofensiva que amb prou feines rimava? Faig una ganyota i alço el mòbil perquè el pugui llegir.

—Tu t'hi apuntaries, a aquest joc?

S'ho mira uns instants.

—Ho dubto. És superarriscat.

—O sigui que no és del meu estil, oi?

—Jo no he dit això.

M'estic dreta al costat d'en Tommy i clico a la pàgina del joc. Hi surt una llista de reptes que la gent pot fer per veure si els escullen i entren a formar part de la partida que faran en directe. També hi surten anuncis emergents que prometen fama instantània i un vídeo musical on surten els guanyadors del Gran Premi del mes passat a l'estrena d'una pel·lícula. Hi ha dues noies que mostren orgullosos la bijuteria vulgar que van guanyar gràcies al repte. Mira que bé!

Dono un cop d'ull a la llista. La majoria d'aquests reptes són horribles, però n'hi ha un que es tracta d'anar a un cafè i llançar-se aigua i cridar «L'aigua freda em posa calenta!». Sembla força idiota, però menys perillós que robar esmalt d'ungles o encara menys que fer-ho veure. Comprovo l'hora al meu rellotge. El Gotta-Hava-Java em ve de camí cap a casa. Si m'afanyo, encara ho podré fer. I en Matthew es podria menjar el «petita» que afegeix davant

del meu nom fins i tot quan me'l tecleja, cosa que fa des que vam començar els assaigs. Comentaris graciosos i bufons, per flirtejar, sobretot a altes hores de la nit.

Em miro en Tommy de reüll.

—Vols fer una cosa diferent?

Es posa vermell.

—No em diguis que t'apuntaràs al joc!

—No, home, no. A més és massa tard, perquè t'escullin. Però no creus que estaria bé intentar fer algun dels reptes? Només per veure què se sent.

—Mmm... doncs no. —Pestanyeja ràpid, com si les lents de contacte li coguessin als ulls—. Ja ho saps, oi, que quedaria penjat a Internet a l'abast de tothom? I tenint en compte que per veure les proves preliminars no s'ha de pagar, ho veuria moltíssima gent.

—Sí, és clar, d'això es tracta.

Inclina el cap a un costat.

—Estàs segura que et trobes bé?

Em dirigeixo decidida cap a l'armariet i hi tanco l'ampolla.

—Em trobo perfectament. No cal que vinguis amb mi. Només he pensat que podria ser divertit.

—Potser sí. —Assenteix; s'ho rumia—. D'acord, va, sí. Ja et gravo jo amb el mòbil.

Ostres, és clar. M'havia oblidat que es necessita algú que enregistri el repte. Agafo la bossa i començo a caminar tot deixant en Tommy enrere. Em sento com la Lara Croft.

—Perfecte. Doncs va, som-hi.

S'afanya a atrapar-me.

—Hi podem anar amb el meu cotxe. —Pel seu aniversari, els seus pares li van regalar un Audi de pel·lícula.

—No, no. Anem-hi amb el meu —dic. És el meu repte.

L'aire és més humit que abans. Malgrat que estic a punt

de llançar-me aigua per sobre en una cafeteria, no em ve gens de gust que ploqui. En Tommy i jo ens afanyem cap al meu cotxe, un Subaru que ja té deu anys, amb un volant que tremola cada cop que pitjo el fre. Però és meu i és superacollidor. Hi pugem i marxem.

Intento cantussejar la cançó hip-hop que sona per la ràdio, però ho faig fatal, com sempre.

—Creus que al Gotta-Hava-Java algú s'adonarà que estic fent un repte per a NERVE?

Estudia el davant del cotxe com si hi volgués trobar alguna cosa més interessant que l'equip de so barat amb un adhesiu escrit a mà on hi diu «Vinga, més volum!».

—Jo diria que la seva clientela no pertany a la demografia de NERVE.

Em fa gràcia com diu «demografia»; sembla que estigui fent un anunci. És el tipus de cosa que diu el meu pare. I de sobte tinc una sensació estranya a la panxa. Recordo el pare assegut al costat del meu llit a l'hospital, la cara pàl·lida, negant amb el cap i dient que les meves accions no eren típiques de mi. Que les noies com jo no acaben amb el motor del cotxe engegat en un garatge. Totalment d'acord, li vaig dir jo.

Em desfaig del record.

—O sigui que faré el ridícul davant d'un grup que no tenen ni idea que es tracta d'un joc. Perfecte. —El mes passat, la veu en off d'un presentador no parava de recordar en veu baixa a l'audiència que els jugadors no tenien permès dir al públic que estaven duent a terme un repte.

Les celles alçades d'en Tommy m'indiquen que pel cap li passa un «doncs és clar, tia», però el nano és massa educat per dir-ho en veu alta. I en lloc d'això es dedica a parlar-me d'un documental que va veure en una escola de negocis estil samurai en la qual els alumnes han de cantar en veu alta a la cantonada d'un carrer molt transitat per treure's la vergonya del damunt.

—Qui sap, potser t'anirà bé fer-ho —em diu.

Me'l miro. És més guapo del que sempre m'ha semblat, ara que tampoc no vol dir que vulgui res amb ell. Amics i prou. Amb aquestes faccions nítides, i l'actitud tan superpositiva, i uns pares carregats d'accions i diners segur que abans de deu anys ja es dedicarà a la política.

I tot seguit recordo que no he acabat d'omplir el formulari.

—Escolta, et fa res entrar a la pàgina de NERVE i acabar-me d'omplir el formulari per poder-hi participar? —li demano.

Encén el seu mòbil i llegeix les preguntes a mesura que tecleja. Li dono la meva adreça, el número de mòbil, l'adreça de correu electrònic i la data de naixement (el 24 de desembre, gairebé el dia més més de l'any). Com a contacte en cas d'emergència, cosa poc probable tenint en compte que es tracta d'un repte que com a molt durarà dos minuts, hi poso la Sydney, la Liv, l'Eulie, en Tommy i després en Matthew, més que res per seguir amb la brometa.

Al cap de cinc minuts, després d'haver donat un parell de voltes al cafè amb el cotxe, trobo un espai lliure a un carrer del Gotta-Hava-Java. L'aire ha perdut tota l'escalfora que havia tingut durant el dia i de tornada del repte em tocarà fer una caminada no gens agradable. Bé, vaja, això si és que m'atreveixo a fer-lo, i és que una part, una petita part meva no les té totes.

Li passo la meva jaqueta a en Tommy.

—Me l'aguantes, sisplau? Si no, després em moriré de fred.

—Millor que t'aguanti la bossa, per si de cas, no?

Quin altre paio pensaria a aguantar-te els accessoris «per si de cas»? Sento una esgarrifança.

—Bona idea.

En Tommy m'aguanta les coses amb molta cura, com si li fes por fer-les malbé, cosa que no seria pas cap tragè-

dia, tenint en compte que m'ho compro tot a meitat de preu a la botiga on treballo, Vintage Love.

Ens femem al cafè i noto que el cor m'agafa embranzida en veure que el local està ple com un ou. Una cosa és escollir un repte d'una llista del mòbil i l'altra, fer-lo davant de la gent. I és que aquest és el problema, senyors: fer-lo. Com em va passar pel càsting de l'obra de l'escola, quan vaig fugir corrents, o quan vaig haver de fer aquella presentació a la classe d'història contemporània i vaig passar-me l'hora suant com una condemnada. Es pot saber per què carai algú com jo pren part en un joc com aquest?

Agafó aire, i m'imagino en Matthew fent-li un petó a la Sydney dalt de l'escenari mentre jo miro des del lateral. És obvi que vull fer això per demostrar alguna cosa. Moltes gràcies, Introducció a la psicologia.

En Tommy ens troba un seient en una taula comuna al mig del local i deixa les nostres coses al damunt. Es treu el mòbil.

—A la pàgina de NERVE hi diu que t'haig de gravar per mitjà d'una connexió directa amb ells perquè no puguem editar el vídeo després. Tu avisa'm que m'hi poso, d'acord?

—D'acord. —Vaig cap al final de la cua esforçant-me a mantenir les cames rectes, i és que no paren de tremolar-me com una fulla. Haig de fer un esforç descomunal per posar ara un peu, ara l'altre. Semblen de plom, és com si avancés per una piscina plena de xarop. Respira, respira, respira. Tant de bo no fes aquesta olor tan forta de cafè. El sistema de ventilació del local fa fàstic. Els cabells i la roba em fan una pudor després que ja veuràs. Se n'adonarà la mare?

Una parella de davant meu discuteixen sobre si a aquestes hores de la nit poden prendre un *chai* o no, com que té cafeïna; mentre que un grup de dones de davant seu bombardegen el noi de darrere la barra amb preguntes sobre les calories de cada beguda. Tanta xerrameca m'està tornant

boja. Em vénen ganes de cridar-los que qui estigui preocupat per les calories no hauria d'anar a locals que ofereixen carretades de pastes i pastissets.

Faig un senyal amb el braç a un altre cambrer, a veure si em veu. Em somriu i continua fent cafès. El rellotge de la paret marca les 9.37. Merda. Vint-i-tres minuts per arribar a casa i, a més, tot just m'acabo d'adonar que primer hauré de tornar en Tommy al seu cotxe. Avanço a cops de colze cap a la barra i sento comentaris de gent empipada. Ara que, potser callaran quan vegin quina en porto de cap. A ningú no li fa gràcia plantar-li cara al sonat de torn. Al final de la barra hi ha una gerra plena d'aigua amb gel i una pila de gots de plàstic. N'omple un i m'acosto a prop d'on hi ha en Tommy mirant de no vessar l'aigua malgrat que tremolo de cap a peus.

Passen trenta-nou minuts de les nou. Respiro fondo i faig un senyal amb el cap a en Tommy, que m'assenyala el mòbil i diu alguna cosa que no entenc. Algunes persones del nostre voltant se'ns giren de cara i arruguen el front i n'hi ha que em miren de mala manera. En Tommy em somriu tímida i alça el polze, i aquest petit gest em fa sentir una onada de gratitud. Sola seria incapaç de fer-ho. I potser sí que seré incapaç de fer-ho. No paro de tremolar, i m'esforço per no plorar. Ostres, mira que sóc patètica. No m'estranya que m'ennuegués durant els càstings.

Miro el rellotge i de sobte és com si estigués jo sola. Tot es fa negre al meu voltant. Només veig el rellotge que batega com el cor delator de l'Edgar Allan Poe. Això és ridícul. Però si només es tracta d'un got d'aigua i de recitar una sola frase. La Syd s'abocaria tota una gerra sencera i cantaria el seu número preferit d'*Els Miserables*. Però jo no sóc ella.

El cor em batega cada cop més fort, galopa, i el cap em comença a rodar. Totes i cadascuna de les molècules del meu cos volen fugir a corre-cuita. O xisclar. O totes dues

coses alhora. M'esforço per agafar aire. En cosa d'un minut el repte s'haurà acabat. Queden pocs segons d'angoixa. M'eixugo la galta. Amb el rellotge de la paret que arriba a les 9.40 m'escuro el coll.

Ho podré fer? No paro de fer-me aquesta pregunta mentre alço el got d'aigua per sobre el cap. Curiosament el braç encara em funciona. I amb una veu que amb prou feines és més que un xiuxiueig dic:

—L'aigua freda em posa calenta. —I m'aboco quatre gotes damunt el cap.

En Tommy entretanca els ulls, sembla que no m'hagi sentit.

Alço la veu, que ara em sona com un espetec i dic:

—L'aigua freda em posa calenta! —M'acabo d'abocar tota l'aigua pel cap. El xoc gèlid m'aclareix la ment. Per Déu, ho he fet. I ara m'estic aquí palplantada i xopa, desitjant més que mai que la terra se m'empassi.

Una dona que tinc a prop fa un bot i xiscla.

—Però es pot saber què fas?

—Perdó —em disculpo amb l'aigua que em regalima nas avall. Sóc conscient que hauria de fer alguna cosa, però m'he quedat paralitzada; a part dels ulls, que no paren d'absorbir informació, informació de gent que es riu de mi. Amb un esforç sobrehumà, em desfaig de l'encanteri que em té immobilitzada i m'eixugo la cara amb el dors de la mà mentre un paio del costat em fa una foto. Me'l miro de mala manera i ell encara me'n fa una altra.

En Tommy abaixa el mòbil i em mira fent uns ulls com unes taronges.

—Escolta, Vee... ostres... tens la camisa... —M'assenyala el pit amb una expressió aterrida. Començo a abaixar el cap però un cambrer se'm planta al costat amb un pal de fregar. Es mira el toll d'aigua dels meus peus amb cara de fàstic.

—Ja ho faig jo —dic i allargo els braços. Com és que no se m'ha ocorregut agafar uns quants tovallons de paper?

Ell aparta el pal de fregar cap a l'altre costat.

—Et penses que te'l deixaré? Aparta't, sisplau. I si no tens intenció de comprar res, vés-te'n, va.

Merda. Tampoc no és que li hagi tirat una escopinada a la tassa de cafè.

—Em sap greu. —M'afanyo cap a la porta. L'aire de fora s'aferra a la brusa xopa com si m'hagués ficat dins el llac de Washington.

En Tommy m'atrapa i em passa la jaqueta.

—Posa-te-la, de pressa!

Em miro la brusa sota la llum de fora i ofego un crit. Una cosa que no havia pensat abans d'abocar-me un got d'aigua gelada per sobre és que porto una brusa blanca de cotó. I que els sostenidors són de seda fineta. Jo, la coordinadora de vestuari de l'obra, que treballo a mitja jornada en una botiga de roba, bé que m'hauria hagut d'adonar de les conseqüències d'abocar aigua damunt d'aquests tipus de roba. És com dur una samarreta xopa. En directe.

Per Déu, però què he fet?